ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **asasmont, s.r.o.**, IČO: 042 43 226, se sídlem Kaplířova 40, Sulejovice, zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2023, č. j. 9470/23/5300-21443-702551, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2024, č. j. 141 Af 7/2023-69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil tyto dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Ústecký kraj (správce daně) ze dne 8. 11. 2021: a) č. j. 2245395/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2016 ve výši 105.000 Kč a penále 21.000 Kč, b) č. j. 2245910/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2016 ve výši 188.782 Kč a penále 37.756 Kč, c) č. j. 2246012/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období červenec 2017 ve výši 85.932 Kč a penále 17.186 Kč, d) č. j. 2246060/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období říjen 2017 ve výši 36.456 Kč a penále 7.291 Kč, e) č. j. 2246324/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období listopad 2017 ve výši 315.893 Kč a penále 63.178 Kč a f) č. j. 2246394/21/2512-50523-507797, kterým byla doměřena DPH za zdaňovací období

prosinec 2017 ve výši 172.872 Kč a penále 34.574 Kč.

[2] Krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. Jádrem sporu bylo, zda žalobce splnil podmínky dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále též „ZDPH"), ve vztahu k uplatněným nárokům na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění za daná zdaňovací období. Z bodů 45 až 47 rozhodnutí žalovaného je zřejmé, proč správní orgány hodnotily výpověď Zdeňka Dvořáka, tehdejšího jednatele společnosti Podolí Invest s.r.o., jako nevěrohodnou, neprůkaznou i vnitřně rozpornou. Žalobce nevyužil svého práva se svědecké výpovědi tohoto svědka zúčastnit a klást mu otázky, přestože byl o termínu jejího provedení informován. Ani sám žalobce pak neuvedl, jaké konkrétní nové skutečnosti by měly být prokázány opakovaným výslechem tohoto svědka, jehož se žalobce domáhal. Vnitřní rozpornost svědecké výpovědi sama o sobě není automaticky důvodem pro opakování výslechu, jestliže opakovaný výslech nemůže přinést nic nového.

[3] Žalobce nedostál své povinnosti prokázat svá tvrzení uvedená v daňových přiznáních, resp. v dalších podáních, že u uplatněných nároků na odpočet DPH byly splněny podmínky zákona, neboť správním orgánům nepředložil důkazní prostředky, jimiž by vyvrátil řádně sdělené pochybnosti správce daně. Neunesl tak své důkazní břemeno a neprokázal přijetí plnění od dodavatele Podolí Invest s.r.o. ani od jiné osoby v postavení plátce daně a jejich použití pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Ve světle judikatury krajský soud neshledal nic problematického na tom, pokud daňové orgány ohledně důkazní povinnosti daňového subjektu poukázaly na institut auditní stopy, kterou žalovaný definoval jako „*zdokumentovaný tok plnění od zahájení obchodního případu až po jeho ukončení*". V případě zpochybnění daňového dokladu přitom samozřejmě lze faktické uskutečnění zdanitelného plnění prokazovat dalšími doklady, což se však žalobci nepodařilo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") kasační stížnost. Vytknul krajskému soudu, že nevzal v potaz námitku stěžovatele z daňového řízení, že správce daně v rozporu s § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nesprávně hodnotil důkazy ohledně unesení důkazního břemene nároku na odpočet DPH (výpověď svědkyně D. W.). Z uvedeného je podle stěžovatele zřejmé, že se jedná o porušení práva na spravedlivý proces. Soud tak vycházel ze skutkového zjištění, které nemá oporu ve spise, když dospěl k závěru, že v průběhu daňového řízení stran možného porušení tohoto práva stěžovatel nic konkrétního nenamítal. Podle stěžovatele by bylo nadbytečné, aby odvolací námitka hodnocení důkazů v rozporu s § 8 daňového řádu konkrétně obsahovala, že tím je porušeno právo na spravedlivý proces. Je-li odvoláním namítáno porušení § 8 daňového řádu o hodnocení důkazů, má rozhodnutí správního orgánu obsahovat i judikaturu týkající se hodnocení důkazů správcem daně, stejně jako judikaturu zabývající se důkazní povinností stěžovatele, aby bylo z hlediska judikatury oboustranně vyvážené. Poukaz soudu na zastoupení profesionálem není správný, neboť ne vždy je daňový subjekt takto zastoupen. Rozhodnutí žalovaného je složité v důsledku

vymezení právního rámce 35 judikáty k dvěma paragrafům ZDPH.

[5] Krajský soud nesprávně posoudil námitku ohledně návrhu stěžovatele v odvolacím řízení na opakování výslechu svědka Zdeňka Dvořáka za situace, kdy sám správce daně tuto výpověď považuje za zmatečnou. Zmatečnost svědecké výpovědi umocněná správcem daně je sama o sobě důvodem, aby na návrh stěžovatele byl výslech svědka opakován. Taková výpověď není podle stěžovatele důkazním prostředkem podle § 93 odst. 1 daňového řádu, neboť je pro svou zmatečnost nepřezkoumatelná a tak i nehodnotitelná podle § 8 téhož zákona. Navrhne-li žalobce v odvolacím řízení opakovat výslech pro zmatečnost, je povinností i bez uvedení nových skutečností tomuto návrhu vyhovět. Není správný ani závěr krajského soudu, že stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní nové skutečnosti by opakovaným výslechem měly být prokázány. Při konstatování zmatečnosti správcem daně nemá žalobce důvod ani povinnost takové nové skutečnosti k návrhu na opakování svědecké výpovědi uvádět již jen proto, že je sama o sobě zmatečná, tedy v důkazním řízení nepoužitelná a její opakování nemůže žádné nové skutečnosti přinést.

[6] Závěrem stěžovatel namítl, že krajský soud nad rámec žalobních námitek přihlížel ke komunikaci mezi svědkem a správcem daně a z toho dovodil, že opakování výpovědi nemůže přinést nic nového. Podle stěžovatele soud k těmto skutečnostem neměl v souvislosti se zmatečnou výpovědí přihlížet a dávat je do souvislosti se zmatečnou svědeckou výpovědí.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k judikatuře obsažené v jeho rozhodnutí uvedl, že účelem této pasáže rozhodnutí není výčet všech možných procesních práv daňového subjektu, ale zmínit právní základ a relevantní judikaturu. K požadavku stěžovatele na uvedení judikatury týkající se hodnocení důkazů správcem daně žalovaný uvedl, že je-li odvoláním namítáno porušení § 8 daňového řádu, pak je nerozhodné, zda odvolací námitku nesprávného hodnocení důkazních prostředků lze podřadit pod pojem porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ani v případě, že by odvolací námitku nesprávného hodnocení důkazních prostředků bylo možno podřadit pod pojem porušení práva na spravedlivý proces, nebylo by povinností žalovaného uvádět v části rozhodnutí týkající se právního základu případu judikaturu k této problematice.

[8] Argumentace stěžovatele složitostí rozhodnutí žalovaného je nepřípadná, neboť žalovaným uvedená judikatura se váže zejména k přenášení důkazního břemene k prokazování nároku na odpočet daně, což je pro meritum věci podstatné. Stěžovatel ostatně ani nijak neupřesňuje, jak konkrétně je pro něj judikatura zmíněná žalovaným složitá, přičemž tato námitka je u zástupce stěžovatele, který je zkušený advokát zabývající se dlouhodobě daňovým právem, poměrně překvapivá. Počet ani složitost judikátů uvedených v odůvodnění nemůže založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

[9] Ke svědecké výpovědi pana Zdeňka Dvořáka žalovaný uvedl, že pojem „zmatečnost“ je zde nutno vnímat ve vztahu ke zjištěným rozporům jeho výpovědi. Tuto

svědeckou výpověď nelze osvědčit jako důkaz toho, že sporná plnění poskytla stěžovateli společnost Podolí Invest s.r.o. Správce daně se při kladení otázek neodchýlil od běžných zvyklostí a bylo na samotném svědkovi, jak se s otázkami správce daně vypořádá. Zcela lichá je argumentace stěžovatele, že zmatečnost svědecké výpovědi pana Zdeňka Dvořáka je sama o sobě důvodem k opakování jeho výslechu, a vnitřně rozporná výpověď (slovy správce daně „zmatečná“ výpověď) není důkazním prostředkem ve smyslu § 93 odst. 1 daňového řádu. Tuto skutečnost navíc stěžovatel v žalobě ani netvrdil. Samotná vnitřní rozpornost svědecké výpovědi není automaticky důvodem pro opakování svědecké výpovědi. Výpověď uvedeného svědka nebyla hodnocena pouze jako vnitřně rozporná ale taktéž v určitých částech jako obecná a nevěrohodná. Opakovaná svědecká výpověď by ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, nebyla s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost. Svědek již vypovídal a stěžovatel v odvolacím řízení, žalobě ani kasační stížnosti neuvedl, co by mělo být tímto výslechem objasněno. Návrh na opakování svědecké výpovědi tak byl žalovaným správně odmítnut. Krajský soud je oprávněn žalobní body posoudit na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu, byť je žalobce výslovně nerozporuje či nezmiňuje.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná

[12] Podle § 8 odst. 1 daňového řádu *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*

[13] Krajský soud se v kasační stížností napadeném rozsudku zabýval rozložením důkazního břemene v daňovém řízení mezi správce daně a daňový subjekt (stěžovatele), poukázal v této souvislosti na relevantní judikaturu a navázal, že správce daně ve vztahu k DPH za předmětná zdaňovací období ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 10. 2. 2020 formuloval dostatečně konkrétní a závažné skutečnosti (pochybnosti) týkající se splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

[14] Krajský soud na obsah této výzvy v podrobnostech odkázal. Konstatoval, že podle této výzvy například za zdaňovací období listopad 2016 (pronájem nákladního automobilu

Iveco sklápěč, dokončovací a úklidové práce) a prosinec 2016 (zednické práce, přeprava hmot, ostatního materiálu, pomocné a úklidové práce dle dohody – Solany) stěžovatel předložil pouze daňové doklady, na kterých byl rozsah plnění vymezen pouze velmi obecně. Ohledně zdaňovacích období v roce 2017 sice předložil pokladní doklady, na těch však nebylo uvedeno, kdy a kdo je zaúčtoval, podpis na nich (pokud je uveden) byl nečitelný, a chyběla čísla těchto dokladů. Přestože se jednalo o vysoké částky, které často překročily limit stanovený zákonem č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti, přijaté služby podle nich byly stěžovateli hrazeny v hotovosti. Pokud byly předloženy objednávky a smlouvy, předmět a rozsah plnění v nich byl uveden natolik obecným způsobem, že z nich nebylo možno určit konkrétní informace o použitých strojích (např. SPZ, VIN kód, typ), které měly být předmětem pronájmu, či rozsahu přijatých služeb. Pochybnosti vzešly i z informací o dodavateli Podolí Invest s.r.o. (od dubna 2018 má status nespolehlivého plátce, od března 2018 jde o společnost bez jednatele, přičemž jediný společník měl adresu nahlášenou na ohlašovně obecního úřadu, absence údaje o zveřejněném účtu na daňových dokladech), z informací přímo o stěžovateli (jehož ekonomickou činností byla povrchová úprava a zušlechťování kovů, po většinu času měl pouze jednoho zaměstnance, k místu plnění služeb – pokud bylo uvedeno – neměl žádný právní titul) či z analýzy údajů v daňových přiznáních stěžovatele za předcházející zdaňovací období, podle které hodnota přijatých zdanitelných plnění v nyní posuzovaných zdaňovacích obdobích výrazně převýšila hodnotu těchto plnění v předcházejících zdaňovacích obdobích roku 2016 a 2017, aniž by byla navýšena uskutečněná zdanitelná plnění.

[15] Krajský soud následně dospěl k závěru, že správce daně dostatečně odůvodnil pochybnosti o uskutečnění přijatých zdanitelných plnění. Předložené důkazní prostředky vyhodnotil jako formální, neprokazující přesnou specifikaci a rozsah služeb ani to, že je stěžovateli poskytla právě společnost Podolí Invest s. r. o. Stejně tak zpochybnil jejich souvislost s ekonomickou činností stěžovatele. Krajský soud shledal, že stěžovatel nepředložil důkazní prostředky, jimiž by vyvrátil pochybnosti správce daně, neboť ty jsou natolik závažné, že je není možné vyvrátit předložením časově neidentifikovatelných fotografií hospodářských budov nebo výpovědí svědkyně D. W., která pouze obecně potvrdila pohyb nějaké techniky a výkon prací na stavbě. Sám stěžovatel připouští, že svědkyně nemohla potvrdit konkrétní počet osob, jejich identifikaci a činnost. Ve shodě s žalovaným krajský soud konstatoval, že fotografie není možné považovat za důkaz toho, že na nich zachycené stroje byly skutečně ty, jejichž pronájem fakturovala společnost Podolí Invest s. r. o. na příslušných daňových dokladech. A už vůbec je nelze osvědčit jako důkaz prokazující rozsah fakturovaných zednických, pomocných či úklidových prací. Námitku nesprávného posouzení výpovědi A. S. žalovaným soud vyhodnotil jako nekonkrétní, neboť stěžovatel nepřiblížil, v čem měla nesprávnost posouzení výpovědi spočívat. Krajský soud uzavřel, že stěžovatel neprokázal přijetí plnění od uvedeného dodavatele, ani od jiné osoby a jejich použití pro uskutečnění své ekonomické činnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se s těmito závěry krajského soudu plně ztotožňuje. Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost námitky stěžovatele, že krajský soud nevzal v potaz jeho námitky týkající se výpovědi svědkyně D. W., unesení důkazního břemene na nárok na

odpočet DPH a nesprávného hodnocení důkazů v rozporu s § 8 daňového řádu.

[17] Námitku na porušení práva na spravedlivý proces v souvislosti s nesprávným hodnocením důkazů stěžovatel ve správním řízení nevznesl (stěžovatel toto své právo pouze zmínil v žádosti ze dne 29. 3. 2021 o stanovení lhůty 60 dnů k doložení všech nezbytných skutečností a důkazů). Neobstojí proto jeho námitka, že krajský soud vycházel ze skutkového zjištění, které nemá oporu ve spise, když dospěl k závěru, že v průběhu daňového řízení stran možného porušení tohoto práva stěžovatel nic konkrétního nenamítal.

[18] Polemika stěžovatele o tom, zda odvolací námitka hodnocení důkazů v rozporu s § 8 daňového řádu konkrétně zahrnovala také porušení práva na spravedlivý proces, je bezpředmětná. Správní orgány řádně zdůvodnily svůj závěr, že výpověď svědka Zdeňka Dvořáka je vnitřně rozporná a stejně jako výpověď svědkyně D. W. neprokazuje poskytnutí sporných plnění stěžovateli společností Podolí Invest s.r.o. Správní orgány nepochybily při hodnocení svědeckých výpovědí svědků, a ke stěžovatelem namítanému porušení § 8 daňového řádu ani práva na spravedlivý proces tudíž v posuzované věci nedošlo.

[19] Stěžovatel namítal, že bylo-li odvoláním namítáno porušení § 8 daňového řádu o hodnocení důkazů, muselo rozhodnutí žalovaného obsahovat i judikaturu týkající se hodnocení důkazů správcem daně. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podstatné je, aby námitka byla řádně, přesvědčivě, správně a úplně vypořádána. Uvedení judikatury, pakliže je pro posouzení věci přiléhává, nepochybně může přispívat k větší přesvědčivosti odůvodnění rozhodnutí. Reprodukce judikatury však není nezbytná pro řádné vypořádání námitky. Krajský soud se tedy správně vypořádal s poukazem stěžovatele na skutečnost, že žalovaný neuvedl judikaturu týkající se práv daňového subjektu, např. práva na spravedlivý proces. Poté, co v bodu 18 rozsudku dospěl k závěru, že výčet judikatury v rozhodnutí žalovaného je adekvátní rozhodované věci, uvedl, že by bylo nadbytečné, aby rozhodnutí žalovaného obsahovalo také shrnutí judikatury týkající se práva na spravedlivý proces.

[20] Krajský soud nepochybil ani, pokud poukázal na zastoupení stěžovatele profesionálem v oboru práva. Stěžovatel totiž byl již v daňovém řízení zastoupen advokátem. Zmínka stěžovatele, že ne vždy je daňový subjekt takto zastoupen, proto není přiléhavá. Přesvědčení stěžovatele o složitosti rozhodnutí žalovaného v důsledku vymezení právního rámce značným počtem judikátů k dvěma ustanovením ZDPH nijak nezpochybňuje ani nevyvrací správnost a zákonnost tohoto rozhodnutí.

[21] Ohledně výpovědi Zdeňka Dvořáka žalovaný v bodu 47 svého rozhodnutí vysvětlil, že konstatování správce daně ve zprávě o kontrole, že výpověď tohoto svědka působí zmatečně, je nutno vnímat ve vztahu ke zjištěným rozporům v jeho výpovědi. Krajský soud proto správně konstatoval, že žalovaný osvětlil, že správce daně tímto shrnujícím způsobem hodnotil protichůdná a vnitřně rozporná tvrzení tohoto svědka a že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, proč správní orgány hodnotily výpověď tohoto svědka jako nevěrohodnou, neprůkaznou a vnitřně rozpornou. Neobstojí tvrzení stěžovatele, že

správce daně umocnil „zmatečnost“ svědecké výpovědi Zdeňka Dvořáka. Z protokolu o ústním jednání ze dne 8. 6. 2020, č.j. 1533807/20/2507-60563-500565, vyplývá, že správce daně se jednoduchými a srozumitelnými otázkami dotazoval tohoto svědka na okolnosti související s předmětnými plněními a svědek na tyto otázky odpověděl.

[22] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že vnitřní rozpornost a nevěrohodnost svědecké výpovědi je sama o sobě bez dalšího důvodem k opakování výslechu svědka a takováto výpověď není pro svou nepřezkoumatelnost a nehodnotitelnost podle § 8 daňového řádů důkazním prostředkem podle § 93 odst. 1 téhož zákona. I vnitřně rozporná a nevěrohodná svědecká výpověď totiž stále je důkazním prostředkem. I takovou výpověď je možno hodnotit, což ostatně správní orgány učinily, pokud ji shledaly nevěrohodnou, což též dostatečně odůvodnily. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný ohledně návrhu na opakovaný výslech svědka správně uzavřel, že rozpornost svědecké výpovědi sama o sobě není bez dalšího důvodem pro nutnost opakování výslechu, pokud není zřejmé, že opakovaný výslech může přinést něco nového.

[23] Správný je i závěr krajského soudu, že stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní nové skutečnosti by měly být prokázány opakovaným výslechem uvedeného svědka. Pokud má být svědek opakovaně vyslýchán, mělo by být zřejmé, z jakého důvodu se tak má stát, aby bylo možné posoudit, zda opakovaný výslech svědka je smysluplný a účelný. Stěžovatel se proto mýlí, pokud má za to, že v případě nevěrohodné a rozporné výpovědi svědka již neměl důvod ani povinnost uvádět, jaké konkrétní skutečnosti by opakovaným výslechem měly být prokázány. Argumentace stěžovatele proto nevyvrací závěr krajského soudu, že svědek již při výslechu dne 8. 6. 2020 vypovídal natolik nekonkrétně, že nic nenasvědčovalo tomu, že by jeho opakovaný výslech byl s to prokázat konkrétní pro věc významné skutečnosti. Sám stěžovatel ostatně v kasační stížnosti uvádí, že opakování „zmatečné“ svědecké výpovědi nemůže přinést žádné nové poznatky.

[24] Krajský soud svůj závěr o rozpornosti a nevěrohodnosti výpovědi uvedeného svědka podpořil průběhem jeho komunikace se správcem daně, kdy na výzvu správce daně přislíbil předložení listin, avšak tyto buď nepředložil, nebo předložil listiny, kterými svá tvrzení ještě více znevěrohodnil. Jedná se o skutečnosti vyplývající ze správního spisu, z něhož krajský soud při posouzení věci vycházel. Neuvedení těchto skutečností stěžovatelem v žalobě neznamená, že by k nim krajský soud nemohl přihlédnout. Pokud by krajský soud při posuzování věci mohl zohlednit pouze skutečnosti uvedené žalobcem a nemohl by je konfrontovat s obsahem správního spisu, stěží by jeho rozhodnutí mohlo být považováno za objektivní a nestranné, Důvodná proto není ani závěrečná námitka stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká, že nad rámec žalobních námitek přihlížel ke komunikaci mezi svědkem a správcem daně.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu